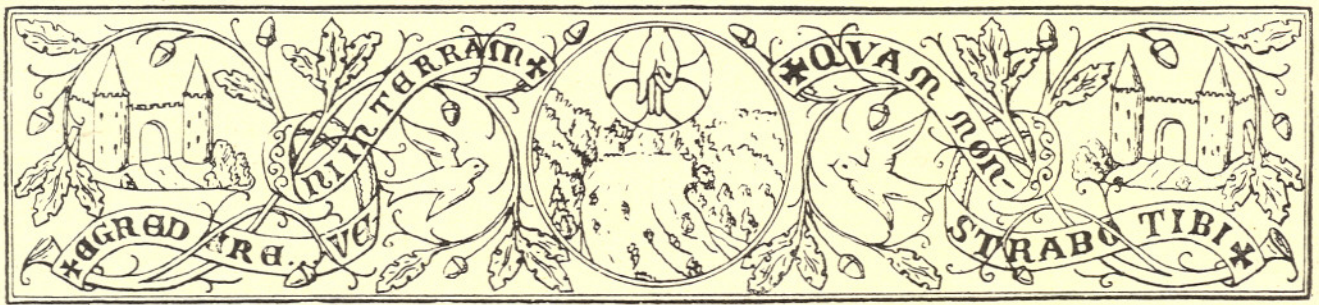

ALBERTUS, STICHTER VAN ROLDUC

Ailbertus, de Stichter van Rolduc.

Zijn heilig Leven en Sterven.

DE schrijver der «Annales Rodenses», verhaalt dat een eerbiedwaardig, uit hoog adellijken bloede te Antoing, in Vlaanderen, gesproten priester, Ailbertus, Amoricus' zoon, terwijl hij aan de stiftschool te Doornik de letteren onderwees, door God aangespoord werd om zijn vaderland te verlaten en God een heiligdom te stichten op de plaats, die hem herhaaldelijk in een droomgezicht werd getoond.

Op de roepstem des Heeren vertrekt de vrome priester met zijn beide broepers Thyemo en Walgerus. Op God alleen vertrouwend richt hij zijne schreden niet naar het grondgebied zijner adellijke verwanten Gerard van Gelre, Goswijn van Heinsberch, Theodoricus van Cleef, maar neemt, na een langen en moeilijken tocht, zijn intrek bij graaf Adelbert van Saffenberch, die toen op zijn burcht te Rode ('s-Hertogenrode) vertoefde. De pelgrim verzocht nederig, in het gebied van den graaf de plaats te mogen opsporen, die God hem had

getoond. De graaf stemt toe in zijn bede; en ziet, terwijl Gods ijverige dienaar rondzwerft, zoo verhaalt dichtertlijk de middeleeuwsche schrijver, ontwaart hij midden in de dichtbegroeide wouden een open vlakte, met welig, bloemrijk gras bewassen, en rechts en links door heldere fonteinen besproeid; en eenige schreden verder gaande, ter plaatse waar nu de crypte en het priesterkoor liggen, verheft hij vol vreugde de handen ten hemel en valt dankend op de knieën, het geheele lichaam ter aarde gebogen: hij erkent de gezegende plek, die hem zoo levendig en zoo duidelijk in visioen getoond was. Terwijl hij in tranen en gebeden God dankt, hoort hij onder den grond een geklingel als van altaarbellen, ten teeken dat die plek aan 's Heeren dienst moest gewijd, en dat daar in den loop der eeuwen ontelbare malen het heilig Misoffer moest opgedragen worden.

De uitverkoren plaats was ook den landbewoners bekend en heilig: zij hadden er dikwijls hemelsche verschijningen gezien, en herders die naar die bloeiende

zoden de kudden dreven, bevestigden, dat zij vaak op die plek liefelijke melodieën als van hemelsche geesten gehoord hadden. Daarom eerbiedigde men dat oord, en bleef het tot aan de komst van den dienaar Gods onbebouwd en onbewoond.

Overigens scheen Ailbertus, den bouwmeester, de plaats zeer geschikt tot zijn doel: er was hout in overvloed, een beek tot het aanleggen van vischvijvers in de nabijheid, steengroeven op korten afstand, en rondom een vruchtbare grond ter bebouwing.

Terstond werd een houten noodkapel opgericht, waarin de vrome Ailbertus het eerst de heilige Mis aan God opdroeg. In het jaar 1106 bouwde hij een priesterkoor in steen; maar toen Embrico, een rijk edelman aan de Aar, op de faam der heiligheid van Ailbertus, zich, onder diens leiding, met zijn familie aan den dienst des Heeren gewijd, en zijn rijke bezittingen aan het pas gestichte klooster geschonken had, werd dit, naar het schijnt, niet ruim genoeg aangelegde koor geslecht, en bouwde Ailbertus gesteund door Embrico, de crypte als onderbouw der kerk, die weldra zou volgen.

In het jaar 1108, den 13^{den} December, feestdag der heilige Lucia, werd de plaats, bestemd voor de kerk van Rolduc en de krocht, plechtig ter eere, van de H. Maagd en van den Aartsengel Gabriël gewijd door Otbertus, bisschop van Luik, wien een schaar van hooggeplaatste geestelijken, met name de aartsdiakenen van de bisdommen Keulen en Luik, en tevens Bruno, aartsbisschop van Trier, ter zijde stond. Ook Graaf Adelbert en zijn zoon Adolf knielden voor het altaar om vooraf in handen van den bisschop plechtig afstand te

doen van den eigendom dier plek en en van de belendende bosschen en landerijen, en ze aan God den Heer, aan Maria en den Aartsengel Gabriël te schenken.

De oorkonde der kerkwijding en van den afstand der bezittingen berust in de archieven van Rolduc.

Ailbertus bleef te Rolduc tot het jaar 1111. Broederlijke liefde en offervaardigheid deden den nederigen priester het besluit nemen te vertrekken; verschil van meening en karakter met Embrico bracht de eensgezindheid in gevaar, en hij wilde niet, dat het hem zoo dierbare heiligdom zou verstoken zijn van zoo groote hulpmiddelen als Embrico aan het stift kon verstrekken.

Gelaten en zich Gode aanbevelend vertrekt de trouwe dienaar des Heeren onder de leiding der engelen, (niet wetend, waarheen God hem riep) naar Gallië. Daar treedt hij een uitgestrekt woud binnen, Tirache genoemd, en nadat hem het bezit van den grond een mijl in den omtrek afgestaan is, roeit hij het woud uit, bebouwt den grond en sticht er het klooster van Claire-Fontaine (bij Laon). Daar dient hij God in de eenzaamheid, tot weldra nieuwe kloosterlingen, aangelokt door de deugden en de heiligheid van Ailbertus het oord bevolken.

In het jaar 1122 verliet hij Claire-Fontaine; hij brandde van verlangen om vóór zijn sterven Rolduc en de daar achtergelaten vrienden nog eenmaal weder te zien.

Op zijn reis ontsnapte hij door een wonder aan eene valsche beschuldiging, die hem aan 't gevaar blootstelde ter dood gebracht te worden. Een woest en ontembaar paard, dat hij zijn gastheer zou ontvreemd hebben, kwam gedurende de dagvaarding tam en han-

delbaar tot zijn meester terug. Hij werd doodelijk ziek te Sechtem bij Bonn. Daar bevestigde God de heiligheid van zijn dienaar door een schitterend wonder. Toen hij, om den brandenden dorst der koorts te lesschen, een glas water aan zijne lippen bracht, proefde hij wijn en wilde niet drinken; hij vroeg een tweeden en toen een derden keer niet om wijn, maar om versch water, uit de bron; maar God veranderde telkens het water in wijn, en toen de heilige overtuigd was, dat het Gods gave was, dronk hij den beker uit en preeste den Opperheer van hemel en aarde. Ook de omstanders, die zich van het wonder overtuigd hadden, loofden God, die zoo getuigenis gaf van den priester, die Hem beminde; en toen het stervensuur naderde, vervulde een allerzoetste geur het geheele vertrek, een hemelsche geur die aller harten verblijdde. Ailbertus smeekte God voor het behoud der heiligdommen, die hij Hem ter eere gesticht en voor het heil der zielen, die hij bekeerd en onderwezen had, en stierf door allen vereerd, die naar het sterfhuis des heiligen toegestroomd waren, den 19 September 1122.

Hij werd begraven te Sechtem en bleef daar rusten, niettegenstaande de pogingen van graaf Adolf van Saffenberch, die het lijk van zijn vriend gaarne naar Rolduc had overgebracht.

Al vinden wij hier en daar den stichter van Rolduc vermeld onder den naam van «heiligen Albertus», tot heden heeft de Kerk, door een uitspraak van haar eerbiedwaardig gezag, hem noch met den titel van heilig noch met dien van zalig vereerd.

Toch gaan de Bollandisten den priester niet stilzwijgend voorbij. Zij schrijven bij datum 19 September:

«Albertus (of Ailbertus), een adellijk «Belg, stichter van eenige kloosters, wordt «op dezen dag als een eerbiedwaardig en «door heiligen levenswandel uitstekend «man vermeld door Fisen in zijn Bloemen der Kerk van Luik, omdat «hij de stichter is van Rolduc, (eertijds) «in het bisdom van Luik.»

«Het leven van den eerbiedwaardigen «Albertus zou waardig zijn een plaats te «hebben in ons werk, ware het niet dat «wij ons voorgenomen hadden van geen «andere dienaars van God gewag te maken dan van hen, aan wie openbare «vereering bewezen wordt.»

Deze getuigenis der beroemde geschiedschrijvers baart ons geen verwondering, als wij het beeld van den man, ons breedvoerig door den kroniekschrijver van Rolduc geschetst, beschouwen.

«De priester Ailbertus» zegt hij, «was «buitengewoon nederig en muntte uit «door vlekkelooze reinheid van zeden; «hij was waarheidlievend in gesprek en «ijverig in het werk, mild in aalmoezen, «rijk in gastvrijheid, volhardend in werken en vasten, vurig in het gebed, vol «godsvrucht in 's Heeren dienst, beroemd «bij de menschen en in geheel zijn levenswandel trouw en eerbaar. Was hij «uiterlijk behoorlijk volgens zijn stand «gekleed, toch omgordde steeds het boetekleed zijn lenden; zelfs in den winter «droeg hij geen schoeisel, daar geen «winterkoude hem deerde, die met Gods «heilige liefde was bekleed; hij volgde «het leven der Apostelen, en, hoezeer «ook verstorven in zijne levenswijze — «dat verried zijn uitgemergeld lichaam, — «had hij toch steeds overvloed voor anderen; steeds blij te moede en welwillend, weigerde hij nooit wat men hem «vroeg.»

Is het wonder dat zulk een leven door

God met vele bovennatuurlijke gunsten beloond en bekroond werd? En is het niet te betreuren, dat wij het vertrouwen, hetwelk wij in de voorspraak van zulk een dienaar Gods hebben, niet in openbare gebeden en eerbewijzingen kunnen lucht geven?

Wij zeggen openbare gebeden; want

nu zijn gebeente in ons midden rust, zal van de lippen der priesters en der jongelingen, in de stille eenzaamheid der krocht, dikwijls de bede rijzen, dat de machtige voorspreker bij God den rijksten zegen afroepe over zijn huis en de bewoners van zijn Rolduc.

Wederbinding van het Gebeente van den eerbiedwaardigen

Priester Ailbertus.

IN een latijnschen brief, (waarvan wij het afschrift uit het Museum Bollandianum, Collectanea, tom. 25 fol. 268 — 270 genomen hebben en in ons archief bewaren,) door den abt J. HAGHEN aan de Bollandisten den 13 Januari 1772 geschreven, lezen wij:

«De plaats waar Ailbertus in geur van heiligheid gestorven en begraven is, heette Sehtëne, nu Sechtem, en is gelegen in het diocees Keulen. Toen ik vóór 40 jaren hier lector of professor in de godgeleerdheid was, begaf ik mij tijdens de vacantie als ter vrome pelgrimsreis naar genoemde plaats en naar de kleine kerk, waarvan de annalist spreekt, denkende, dat het God zou behagen eenig teeken van de heiligheid van onzen eerbiedwaardigen Ailbertus te geven, of dat ik ten minste met eigen oogen de plaats, waar hij begraven ligt, zou herkennen en zien of er werkelijk in het dorp Sechtem twee kerken zijn, een groote en eene kleine, en ook of er benevens de groote deur in het kerkje, eene kleine en dat wel aan de zuidzijde bij het koor bestond. Maar het behaagde Gode niet, als door een wonder de heiligheid van zijn dienaar te openbaren, en wat mij meer verwonderde en smartte, ik vond wel de twee kerken en vond tevens in de kleine kerk het deurtje bij het priesterkoor, maar aan den noordkant; en zoo kwam het vermoeden bij mij op, dat

onze annalen niet nauwkeurig waren, noch in dit feit, noch in andere.

Zoo bleef het tot verleden jaar, toen de Heer van Sechtem uit winzucht of uit spaarzaamheid de kleine kerk, die zeer oud en uit zware muren van zuiveren gipssteen gebouwd was, om de waarde van het gips, liet afbreken en, met toestemming van den bisschop eene nieuwe kapel uit baksteen daar ter plaatse bouwde.

In de dikte van den muur ontdekte men aan de zuidzijde het deurtje nog geheel bekleed met witte kalk, met dorpel en hengsel, en juist daar, waar het toegang bood tot het koor der oude kleine kerk. Met toestemming van den Heer van Sechtem en op bevel van den Bisschop werd in mijne tegenwoordigheid de geheele grond binnen de kerk omgewerkt en omgewoeld, tot de diepte, waarop volgens gebruik de lichamen der Christenen begraven worden. Dit gebeurde in tegenwoordigheid van mij en van andere beëdigde en eerbiedwaardige getuigen, op het feest van de H. Theresia, den 15^{den} October jongstleden.

Ook werd er bevonden, dat vóór ongeveer honderd en vijftig jaar dezelfde grond omgewerkt was geworden, niet om het lichaam van Ailbertus te zoeken, maar om op diezelfde plaats een onderaardsche crypte te bouwen tot begraafplaats der adellijke familie van Siegen, aan welke destijds de heerlijkheid van Sechtem behoorde. Deze crypte werd gevonden, goed gesloten, en onder het slijk (sub limo) buiten de crypte lagen de beenderen van een enkelen

man, overal in de kapel verspreid. Deze beenderen werden verzameld en door een professor aan de Universiteit van Keulen tot een menschelijk lichaam saamgevoegd; zij waren alle onbedorven, van witachtige kleur en zoo volledig, dat er nauwelijks een particula aan ontbrak; zoo met allen eerbied geordend, in een versierde kist ingesloten en verzegeld, worden ze nu op een passende plaats bewaard, totdat ze, nadat de bouw der nieuwe kapel geëindigd zal zijn, óf opnieuw daarin geplaatst, óf andere maatregelen dienaangaande genomen worden.

Misschien ligt het in Gods raadbesluiten, niet eerder de heiligheid van zijn dienaar door nieuwe en meer klaarblijkelijke wonderen te openbaren, dan wanneer Zijn vriend teruggebracht worde hier op de plaats, die hij met zooveel godsvrucht stichtte, en die hij voor ongeveer zeven eeuwen, toen hij nog als pelgrim leefde, tot zijne begraafplaats heeft uitgekozen.

Zoo moge dan met het gebeente en de overblijfsels en alles wat het lichaam van den eerbiedwaardigen Ailbertus aangaat, gebeuren wat Gode behaagt. — Dit staat bij mij als zeker vast, dat deze onze bezorgdheid voor den roem der Heiligen, al is zij nog zoo klein, in den hemel én onzen Ailbertus én God den Heer zelve aangenaam is, evenzoo zeker als het hun moest mishagen, dat voor anderhalve eeuw door hen, die de crypte bouwden, het graf van een zoo heilig man geschonden werd en dat hier zich niemand over dat graf bekommerde of er zelfs de herinnering van bewaarde.

Get: J. J. HAGHEN, ABT VAN ROLDUC.

Abdij van Rolduc bij Aken, 30 Jan. 1772.

De Professor van de Keulsche Universiteit was Dr. J. Georg. Menn. In ons Archief berust het authentiek stuk (7. Nov. 1771) van zijn nauwkeurig verslag met de even nauwkeurige opsomming van al de beenderen, die hij in de kapel gevonden, van de aardkluiten en onreinheden gezuiverd, en na een ernstig en herhaald onderzoek nauwkeurig saamgevoegd heeft, zooals de schrijver van dit werk ze later in het jaar 1893 terugzag. Wij geven in afdruk de laatste bladzijde met de onderteekeningen en zegels.

Volgens de voorschriften der anatomie en de beginselen der Geneeskunde mag men, schrijft Dr. Menn, de volgende conclusie als waarheid aannemen:

Dat de beenderen zijn van een en denzelfden mannelijken persoon en alle zonder de minste uitzondering tot een en hetzelfde geraamte behooren; dat deze persoon van gevorderden leeftijd en van meer dan gewone lichaamsgestalte was; dat al de beenderen van denzelfden tijd zijn. En, voegt hij er bij, daar de geschiedenis getuigt, «dat het lichaam «van den eerbiedwaardigen Ailbertus «reeds meer dan zes en een halve eeuw «in dat heiligdom rust, is het niet alleen «te verwonderen, dat dit gebeente gedurende zooveel eeuwen onbedorven is «gebleven, maar moet men met recht «besluiten, dat dit op bovennatuurlijke «wijze behouden en voor alle vernietiging gevrijwaard is, omdat de beenderen «volgens de natuurlijke wetten in zoo «langen tijd, bijzonder wegens de slijkerige aarde, onder welke zij rustten, geheel «en al tot stof moesten vergaan zijn.»

Kan men deze laatste redeneering ook toepassen op de laatste 150 jaren vóór 1771, gedurende welke zeker niemand in de St. Nicolaas-kapel begraven is, dan zou niet alleen de identiteit van het gevonden gebeente als dat van Ailbertus, maar ook de heiligheid van den stichter van Rolduc door een bovennatuurlijk wonder bewezen zijn.

Wij stellen deze vraag met te meer recht, omdat volgens vertrouwde berichten de St. Nicolaas-kapel in het midden van het oude kerkhof ligt en de grond dezelfde is als die van het nieuwe kerkhof, waar de lijken in 30 jaren geheel en al vergaan zijn.

In een handschrift van ons archief getiteld; *compendiosa narratio rerum aliquot ad historiam Abbatiae Rodensis spectantium*, en geschreven door den secretaris van den Abt Haghen, lezen wij: «toen in te

testari possum. cuius huc testor & affirmo. Dabam Colonia. Secunda. No-
 vernbris **MDCCLXXI** J. Georg Alleni medicinae, Doctor et Professor publicus pri-
 marius L. S. Idemque tenus in eorum osium examine, et dispositione, nasse
 invenisse. me testor Paulus Pomei Chyrurgus et Anatomicus manu propria. L. S.
 Demum cum Sapefata. etc. in Circula. lignea. cum Sera. et Clav. laudati Domini de
 Monschau impensis a. fabre confecta. ac serico vestita, predicto modo coordinata. sunt
 ac Bombyei imposita. ipsam circulam sigillo meo Notariali munitam eidem Gratioso
 Domino extradidi tandem in sacello suo domestico assecurandam, donec restauratio
 sacelli huius Nicolai absoluta. copiam fecerit eandem ibidem commodo loco reponendi.
 In quorum omnium et singulorum fidem ac majus veritatis robur praesens Pub-
 licum instrumentum confeci. illudque una cum beneficiato Gratioso Domino de
 Monschau, viris Dominis commissariis ac Domino Vicario Muller manu propria
 subscripsi ac sigillo communisi. Colonia. Elqippina. die quarta Novembris
 Anno Millesimo Septingentesimo Septuagesimo primo.

Joēs Henr. Josephus, S. R. G. Eques
 de Monschau

Joannes Fredericus Schulten qua Commissarius et respec-
 ctive testis, simulque Notarius Apostolicus et caesareus publicus ad
 praemissa specialiter requisitus Manu et Signato propriis.

Nicolaus Schroeder qua commissarius, et testis requisitus
 sigillo manaque propriis

Gerardus Müller qua testis requisitus

Joannes Wilhelmus Lumm Sacris
 Apostolica et Caesarea Auctoritatibus
 publicus et in Cancellaria Archiepis-
 copali Electorali Coloniensi Juratus
 Armatus. Notarius ad prescrip-
 tos actus specialiter requisitus

~~Handwritten signature and scribbles.~~

«genwoordigheid van den Pastoor, den
 «Kapelaan en de Schepenen van het
 «dorp de vraag gesteld werd, of er ooit
 «daar ter plaatse iemand anders begra-
 «ven was, verklaarden zij eenstemmig
 «met de vele anderen, die daar tegen-
 «woordig waren, dat zij altijd gehoord
 «hadden en dat hun door een ononderbro-
 «ken overlevering met zekerheid bekend
 «was, dat buiten Ailbertus niemand
 «daar begraven was. Derhalve waren
 «zij eenparig van gevoelen, dat er geen
 «twijfel was of de daar gevonden been-
 «deren behoorden in werkelijkheid tot
 «het lichaam van den eerbiedwaardigen
 «dienaar Gods Ailbertus.»

De veronderstelling, die de geschied-
 schrijver Ernst in een nota op bl. 305
 van het tweede deel aangeeft, dat na-
 melijk het overschot van Ailbertus in
 latere tijden naar Rolduc zou overge-
 bracht zijn, mist allen grond, daar voor-
 eerst het handschrift zelf, waarop alleen
 deze vreemde meening berust, — een
 handschrift in 1670 door van Theenen
 S. J. uit Aken geschreven — hoege-
 naamd geen historische waarde heeft.

«Overigens is het feit dat nergens,
 noch in de «Annales» noch in eenig
 ander overgebleven stuk, van het over-
 brengen van het gebeente of van de rust-
 plaats van Ailbertus te Rolduc het
 minste gewag gemaakt wordt, een vol-
 doende bewijs van het ongegronde dezer
 uit de lucht gegrepen bewering: hoe
 immers is het te verklaren, dat zulk eene

gewichtige gebeurtenis geheel en al uit
 de herinnering der kloosterheeren zou
 verdwenen zijn?

Ook vinden wij, tot afdoende logen-
 straffing, in een boek getiteld: Aacher
 Chronieck in 1623 door Joannes
 Noppius op bl. 152 de vol-
 gende woorden:

„Der anfangs gemelter H. Albertus
 „diemeil er bey seinem Lehen mit viel
 „Miraculen und Wunderzeichen geleuch-
 „tet/ wie deszfals im Kloster gute Nach-
 „richtung gesehen/ derwegen wol zu mün-
 „schen/ dasz/ als er auswendig auff der
 „Reisen gestorben/ auch hette mögen hie-
 „her bracht/ und in seiner gestifteten
 „Kirchen begraben seijn worden.”

Dat deze Joannes Noppius aan Rol-
 duc en zijne geschiedenis niet vreemd
 was, bewijzen de bijzonderheden die hij
 over de stichting, over de crypte, over
 het graf van Walram, over de kleeding
 van Abt en kloosterheeren aangeeft, en
 meer nog de opdracht van het voor
 ons liggend boekdeel aan den Abt zel-
 ven in de volgende door hem zelf ge-
 schreven woorden:

REVERENDISSIMO AC PRÆNOBILI DO-
 MINO Do BALDVINO AB HORPVSH RHÆ-
 DENSIS ECCLESIAE, SIVE MONASTERII
 BENE MERITO ABBATI, DOMINO SVO ET
 MECÆNATI SVMME COLENDO PRÆSEN-
 TABAT HAC 25 IVLII ANNO 1632.

IOANNES NOPPIVS DOCTOR.

Overbrenging van het Gebeente van den verbiedwaardigen

Ailbertus naar Rolduc. 7 Augustus 1895.

HET spreekt van zelf, dat bij de bewoners van Rolduc het verlangen levendig bleef, om het dierbare gebeente van den vromen Stichter der Abdij te bezitten en het eene waardige rustplaats te geven, onder de indrukwekkende gewelven der kerk, waarvan hij den grondslag had gelegd. Meer dan iemand koesterde de Directeur Everts dezen wensch. Herhaaldelijk daartoe aangevande pogingen mislukten evenwel.

Opnieuw werden in 1894 tot dat doel onderhandelingen aangeknoopt, ditmaal Godlof met gunstig gevolg, dank vooral aan de bemiddeling van Z. E. Mgr. Ph. Kremenz, Kardinaal, Aartsbisschop van Keulen.

Den 28 Juli 1895 begaf Directeur Corten vergezeld van de innigste wenschen

zijner onderhoorigen, leerlingen zoowel als leeraren, zich naar de oude Bisschopsstad aan den Rijn, en vandaar in gezelschap van Mgr's secretaris, den weleerw. heer Vogt, naar Sechtem bij Bonn, en onmiddellijk daarop met den pastoor van Sechtem naar het kasteel van Baron von Geier Schweppenburg in het Brohlthal. Albert d'Antoing was ons. Na 773 jaren lang gerust te hebben in de slotkapel der adellijke familie Von Geier Schweppenburg, werd hij overgebracht naar zijn geliefd Rolduc. Den 30 Juli kwam de Directeur met het gebeente te Herzogenrath aan, vanwaar het voorloopig werd gebracht naar Kerkrade, om in de pastorie te worden bewaard, in afwachting van de plechtige inhaling te Rolduc, welke zou plaats hebben op den dag der prijsuitdeeling. Dat geschiedde den 7 Augustus. In de dagbladverslagen over dien dag lezen wij het volgende:

Dinsdag, den vooravond van het feest, werd in tegenwoordigheid van den zeereerwaarden Deken van Kerkrade, den Edelachtbaren Heer Burgemeester en eenige andere heeren, door Mgr. Boermans, bisschop van Roermond, de oude sarcophaag geopend en de ongeschondenheid van de verzegelde gebeenten geconstateerd.

Woensdag-ochtend te 8 uur, bij overheerlijk weder, begaven zich Rolduc's studenten en professoren naar Kerkrade, alwaar voor de deur der pastorie onder een prachtigen troonhemel de versierde sarcophaag was opgesteld. Onder het gelui der klokken, het gebulder van het geschut en de vreugdetonen der harmonieën van Rolduc en Kerkrade,

Kasteel Schweppenburg.

trok de stoet door het feestelijk versierde dorp over Holz naar Rolduc. De sarcophaag werd gedragen door vier eerwaarde heeren professoren. Duizenden toeschouwers waren van alle kanten toegestroomd. De meeste begeleidden den stoet in stille ingetogenheid tot voor de poorten van Rolduc.

Overbrenging van het gebeente van Ailbertus naar Rolduc.

Aan het portaal der kerk werden de overblijfselen in ontvangst genomen door Mgr. Lorenzelli, Internuntius van den Paus bij ons Hof, Mgr. Boermans, Bisschop van Roermond, en verscheidene andere hooge dignitarissen van Bisdome en Provincie. De kerk was opgepropt vol geloovigen. Terwijl de sarcophaag rustte boven den ingang der crypte op het heerlijk nieuw gepolychromeerde koor, bracht de zeer eerw. heer Directeur in verheven taal en onder de diepste ontroering een welkomsgroet aan den eerbiedwaardigen Man Gods, wiens gebeente na zeven en een halve eeuw eindelijk te Rolduc, in zijn Rolduc, zijn ware en waardige rustplaats vindt. Hij schetste in korte trekken het leven van Ailbertus, een toonbeeld van de verhevenste Christelijke en priesterlijke deugden, dankte de Goddelijke Voorzienigheid voor de groote gunst, heden aan Rolduc bewezen, en sprak de hoop uit, dat Rolduc onder Ailbertus' bescherming steeds meer en meer in bloei moge toenemen. Na deze verheffende toespraak werd de sarcophaag geplaatst in de crypte.

Omsreeks 10 uur werd door Mgr. Boermans

eene pontificale Mis gecelebreerd in gratiarum actionem, waarbij Z.D.H. werd geassisteerd door de zeereerwaarde Heeren Dekenen van Roermond, Weert en Heerlen.

Onder de vele hooggeplaatste personen, die op het priesterkoor de Mis bijwoonden, merkten wij op Jhr Ruys de Beerenbrouck, Gouverneur der Provincie, baron von Geier Schweppenburg, den edelen schenker van de overblijfselen, Canonicus M. Goebels, Dr. Cuypers, Ant. Mähler uit Londen, vele leden der Tweede Kamer en der Provinciale Staten. De Mis werd besloten met den lofzang «Te Deum.»

Met gulden letters staat die 7 Augustusdag opgeteekend in de Annalen van Rolduc

In de eenvoudige houten sarcophaag bleef het stoffelijk overschot van Ailbertus rusten in de eerbiedwekkende crypte, tot het in 1897 door Mgr H. van de Wetering werd geplaatst in een gebeeldhouwd steenen monument uit de kunstwerkplaatsen van Dr P. J. H. Cuypers te Roermond.

Sarcophaag van Ailbertus.